

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 53/2015-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], a [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 50 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a oznámením č. IV/3 Gn 889/14/1000-12 z 12. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], a [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], a [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 50 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2

a čl. 149 ústavy postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a oznámením č. IV/3 Gn 889/14/1000-12 z 12. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté oznámenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v súvislosti s ich trestným oznámením podali generálnej prokuratúre opakovaný podnet z 29. novembra 2014 pre nimi uvádzaný nesúhlas s postupom a vybavením ich opakovaného podnetu JUDr. Jaroslavom Kozolkom, prokurátorom generálnej prokuratúry, v trestnej veci vedenej generálnou prokuratúrou pod sp. zn. IV/3 Gn 889/14/1000, ako aj s postupom a rozhodovaním ďalších orgánov činných v trestnom konaní o trestnom oznámení sťažovateľov z 27. apríla 2014.

3. Podľa sťažovateľov generálna prokuratúra nerešpektovala pri vybavovaní ich opakovaného podnetu § 3 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), keďže odložila ich opakovaný podnet bez toho, aby si zadovážila dôkazy a zistila skutočný stav veci. Tým podľa sťažovateľov konala protizákonne a protiústavne, nerozhodovala podľa zákona, ale rozhodla podľa názoru prokurátorky generálnej prokuratúry došlo zo strany generálnej prokuratúry k mareniu spravodlivosti a k spôsobeniu „rizikového stresu“ sťažovateľov.

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd konštatoval protiústavnosť napadnutého oznámenia a prikázal generálnej prokuratúre konať zákonným spôsobom.

II.

5. V odôvodnení napadnutého oznámenia generálna prokuratúra uviedla: *«Dňa 3. decembra 2014 bolo doručené na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Vaše podanie zo dňa 29. novembra 2014, v ktorom vyjadrujete nesúhlas s postupom a vybavením Vášho opakovaného podnetu v zastúpení generálneho prokurátora Slovenskej republiky JUDr. Jaroslavom Kozolkom, prokurátorom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky,*

v trestnej veci vedenej na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pod sp. zn. IV/3 Gn 889/14/1000, ako aj s postupom a rozhodovaním ďalších orgánov činných v trestnom konaní o Vašom trestnom oznámení zo dňa 27. apríla 2014, ktoré ste osobne podali na Obvodnom oddelení Policajného zboru Košice - Západ.

Preskúmaním obsahu Vášho podania zo dňa 29. novembra 2014 som zistila, že je svojím obsahom ďalším opakovaným podnetom podľa § 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

Po preskúmaní obsahu Vášho ďalšieho opakovaného podnetu a vecne súvisiaceho spisového materiálu vyjadrujem záver, že Váš ďalší opakovaný podnet nie je dôvodný. Poukazujem pritom na argumentáciu uplatnenú v upovedomeniach o vybavení Vášho prvého podnetu a opakovaného podnetu, s ktorými sa stotožňujem a primerane na ne odkazujem.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Košice JUDr. Pavol Zeleňák postupoval správne a zákonne, keď po preskúmaní Vášho prvého podnetu a na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, tento podnet ako nedôvodný odložil bez prijatia opatrení, o čom Vás upovedomil listom, sp. zn. I KPt 329/14/8800-5 zo dňa 3. septembra 2014.

Za zákonné považujem aj vybavenie Vášho opakovaného podnetu zo dňa 14. septembra 2014 upovedomením sp. zn. IV/1 GPt 885/14/1000-9 zo dňa 13. novembra 2014, ktoré aproboval asignoval prokurátor trestného; odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. Jaroslav Kozolka, v zastúpení generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Po preskúmaní Vášho ďalšieho opakovaného podnetu zo dňa 29. novembra 2014 konštatujem, že neobsahuje žiadne nové skutočnosti. Vo Vašom ďalšom opakovanom podnete ste neuviedli žiadne také skutočnosti, na základe ktorých by vznikol dôvod na reparáciu postupu podriadeného prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a prokurátora Krajskej prokuratúry Košice pri vybavovaní Vašej trestnej veci a na prijatie akýchkoľvek zákonných opatrení vo vzťahu k týmto prokurátorom. Vzhľadom k tejto skutočnosti, v súlade s ustanovením § 34 odsek 2 zákona o prokuratúre, preto vec nebude opätovne prešetrovaná. V tejto súvislosti v celom rozsahu poukazujem na oznámenie o vybavení Vášho opakovaného podnetu Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky

pod sp. zn. IV/1 GPt 889/14/1000-9 zo dňa 13. novembra 2014. Prosím, aby ste tento záver prijali a akceptovali a rešpektovali.

Zároveň Vás poučujem, že pokiaľ neuvediete nové skutočnosti, Váš ďalší opakovaný podnet nie je potrebné vybaviť v zmysle ustanovenia § 34 odsek 2 zákona o prokuratúre a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky naň nebude reagovať písomne.»

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

8. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 50 ods. 1 a 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy napadnutým oznámením generálnej prokuratúry, keďže generálna prokuratúra podľa sťažovateľov nerešpektovala pri vybavovaní ich opakovaného podnetu § 3 ods. 2 zákona o prokuratúre, odložila ich opakovaný podnet bez toho, aby si zadovážila dôkazy a zistila skutočný stav veci. Tým podľa sťažovateľov konala generálna prokuratúra protizákonne a protiústavne, nerozhodovala podľa zákona, ale podľa vlastného názoru prokurátorky generálnej prokuratúry.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

10. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010).

11. Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

12. Súčasťou judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu v zmysle § 31 a nasl. zákona o prokuratúre zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovel v súlade s jej predstavami (porov. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

13. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že generálna prokuratúra reagovala na opakovaný podnet zákonným spôsobom, a teda generálna prokuratúra riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre, pričom vybavila opakovaný podnet sťažovateľmi napadnutým oznámením, ktoré spĺňa náležitosti predpokladané zákonom o prokuratúre, v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav. Generálna prokuratúra reagovala aj na námietky sťažovateľov týkajúce sa predchádzajúcich oznámení generálnej prokuratúry o vybavení podnetu sťažovateľov a ich opakovaných podnetov. Skutočnosť, že právne závery generálnej prokuratúry sú odlišné od záverov sťažovateľov, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti vybavenia tohto opakovaného podnetu. Ústavný súd konštatuje, že postupom generálnej prokuratúry v súlade so zákonom o prokuratúre nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľov domáhať sa ochrany svojich práv podaním podnetu alebo opakovaného podnetu orgánom prokuratúry a právne závery vyslovené v napadnutom oznámení nie sú arbitrárne, extrémne nelogické a ani sa neodchýlili od veci samej, a je nutné ich považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

14. V tomto ohľade sú všeobecné námietky sťažovateľov o nerešpektovaní zákona o prokuratúre a nezistení skutočného stavu veci zo strany generálnej prokuratúry zjavne neopodstatnené, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

16. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy napadnutým oznámením konštatuje, že uvedené články neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva a slobody, ale sú základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd (čl. 2 ods. 2 ústavy), resp. upravujú základné ústavné vymedzenie postavenia a kompetencií prokuratúry (čl. 149 ústavy). V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody podľa ústavy, prípadne práva zaručeného kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy, než článku garantujúceho základné právo alebo slobodu možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody.

17. Pretože ústavný súd nevyslovil porušenie sťažovateľmi označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 50 ods. 1 a 3 ústavy napadnutým oznámením generálnej prokuratúry, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2015